

POKRETAČ I PRVI PREDsjedNIK UDRUŽENJE VETERANA RATA 92/95 LIJEČENIH OD PTSP «STEĆAK» TUZLA

.MEHMED ŠIRANOVIĆ

Zovem se Mehmed Širanić

Rođen sam 14.10.1961 godine u Podorašju Opština Srebrenik gdje sam završio i osnovnu školu 1973/74. godine. Od 1974/75. godine živim u Tuzli i redovno sam pohađao srednju Građevinsku školu smijer Arhitektura, koju sam završio 1979 godine, a godinu dana kasnije završavam i srednju Rudarsku školu i zapošljava se u rudarstvu. 1981 godine odslužujem vojni rok bivše JNA u školi ŠRO.

Po povratku iz JNA i dalje radim. 1986 godine sam se oženio iz Tuzle, iz familije Zonić – a a život nastavljam živjeti dalje sa svojom suprugom. Uz posao se i dalje školujem te 1987 godine polažem i državni stručni ispit pa prelazim raditi sa mjesta rudarskog smjenovođe iz rudarstva na posao građevinskog poslovođe u građevinsku firmu «DOO Planum» iz Srbije.

Radio sam razne objekte širom bivše Jugoslavije te u mnogim zemljama Bliskog istoka na poslovima šefa sektora sve do izbijanja ratnih sukoba na prostorima bivše Jugoslavije. Putovanja u tim vremenima prema Srbiji za svakog Bošnjaka i Hrvata bila su prava tortura. Do kraja 1991 godine već sam imao dva sina koji su živjeli sa mojom suprugom u Tuzli. Po izbijanju sukoba u Hrvatskoj kao rukovodeće lice sa svim radnicima Bošnjacima i Hrvatima iz Bosne odlukom direktora naše firme tražilo se da idemo u rat u Hrvatsku što smo svi odbili. Vraćamo se u Bosnu kako je ko znao i umio. Ja lično uz teške muke dolazim u Bosnu i priključujem se pokretu otpora PL, a kasnije zvanično «TO Tuzla». Tokom rata zadobio sam više puta teške povrede i traume te prošao mnoge manje i veće dužnosti u više jedinica vojske Federacije.

Čirav rat sam proveo u vojsci FBIH, a nakon rata ostajem u profesionalnoj službi VF. Napomenuo sam da sam tokom proteklog rata više puta povrijeđen što teže i lakše, što je ostavilo duboke posljedice na moj dalji život. U poslje ratnom periodu i dalje nastavljam uz rad i vojno doškolovanje i obuku EMPY – RAJ , kako bi mogao što bolje obučavati mlade regrute. Uz sve te poslove obuke i redovnih dužnosti obavljao sam i poslove referenta zaštite na radu i protiv požarne zaštite za artiljerijsku brigadu 2-gog korpusa Tuzla.

Zbog smanjenja osoblja u VF nastavlja se pritisak imobing nad vojnicima i oficirima kako bi samovoljno napustili VF. Pošto mi je to trenutno to bio jedini izvor prihoda za ishranu porodice, ostajem i trpim imobing do 2003 godine kada prilikom vježbe u VF zadobijam teže povrede kičme i moždani udar.

Nakon liječenja na intenzivnom odjelu interne klinike pristajem po novoj uredbi za odlazak u redovnu vojnu penziju te odlazim na dalje liječenje na Endo krinologiji i klinici za psihijatriju i fizikalnu terapiju.

Tokom liječenja i druženja sa veteranima rata na psihijatrijskoj klinici od dr. Hasanović Mevludina dobijam prijedlog da osnujem udruženje veterana rata 92./95. koji su pretrpjeli traume i liječili od PTSP – a. U to vrijeme sam se teško kretao ali sam ipak pristao na tu ideju. Počeo sam prikupljati potpise pristalica i dokumentaciju koja je bila potrebna. Veliku pomoć u tome svako od veterana je dao na svoj način, a najveću stručnu pomoć dao je dr. Hasanović Mevludin, dr. Esmina Avdibegović, dr. Pajević Izet, dr. Slobodan Pavlović. A pravnu pomoć u pravljenju statuta dala je advokatska kancelarija Tatjane i Mirsade iz Tuzle. Nakon sastavljanja statuta i programskih orijentacija i djelatnosti udruženja morao sam tražiti razgovor sa najodgovornijim ljudima iz vlasti.

Prvi od njih koji mi je trebao pomoći kao ministar za boračka pitanja Bahrija Mehurić i njegov pravni savjetnik nisu željeli razgovarati niti dati pismenu saglasnost za osnivanje ovakvog udruženja Veterana 92/95 prvog u BiH. Takođe osnivanje ovakvog udruženja koje će se baviti samo pitanjem trauma boraca i njihovim pravima nije odobrio ni predsjednik RVI Hajrudin Hasanović, a ni predsjednik RVI opštine Tuzla jer navodno im uzimamo dio njihovog kolača. Tražili smo razgovor sa načelnikom opštine Tuzla na šta smo dobili odgovor da moramo zakazati pa kad on bude imao vremena.

Shvatio sam da smo sami sa svojom željom da osnujemo nama preko potrebno udruženje te sam odlučio sa svojim kolegama i ljudima od struke da moramo medijski više iznositi argumente svim strukturama vlasti i političkim strankama, tako da sam sa doktorima i kolegama veteranima više puta gostovali na svim radio – televizijskim kućama kao i davali izjave u pisanim medijima. 13.12.2004 godine prvi put zvanično smo pozvani od sekretara načelnika općine Tuzla Jasmina Imamovića na razgovor sa načelnikom za boračka pitanja Zdravkom Đuranovićem. Od tada je tek počela neka saradnja sa općinskim strukturama, što će tek nakon godinu dana uroditi plodom.

Inicijativni odbor našeg udruženja je svakodnevno zasjedao prikupljajući i dalje dokumentaciju, te smo dobili pravni savjet da i bez dozvole pomenutih struktura boračke populacije možemo registrovati naše udruženje kao udruženje građana što nam niko nije mogao osporiti, a kasnije tražiti svoja prava, što smo kasnije i uradili.

13.12.2004 godine održan je i prvi zvanični sastanak inicijativnog odbora za pravnu registraciju udruženja odnosno održavanje osnivačke skupštine, pošto smo već imali pripremljenu dokumentaciju. Dao sam i skicu logotipa udruženja a uz ispravke boje dr. Hasanovića logotip je usvojen, kao i prijedlog imena «Stećak».

Svoj doprinos u pripremi naših pravilnika dao je i prijedsjednik udruženja «Fenix» iz Tuzle Vahid Đulović.

16.12.2004 održana je osnivačka skupština na koju su pozvane sve strukture vlasti opštine i kantona Tuzla te novinari i televizija, kao i stručnjaci iz oblasti medicine i svi veterani rata liječenih od PTSP –a . Skupština biva uspješno održana u prostorijama klinike za psihijatriju zahvaljujući odobrenju direktora dr. Izeta Pajevića. Izabrane su sve strukture udruženja što je medijski praćeno. Poslije pravnog izbora svih struktura sakupljen je dobrovoljni prilog i izvršena registracija udruženja zvanično pod nazivom (UDRUŽENJE VETERANA RATA 92/95 LIJEČENIH OD PTSP-a «STEĆAK» TUZLA) , uz djelatnost kao invalidna organizacija .

U daljem radu odmah je za udruženje otvoren račun te na osnovu registracije urađen pečat udruženja. Jakim pritiskom na sve strukture vlasti općine i kantona, kako pisanim tako i elektronskim medijima udruženje je dobilo prostor za rad, a potom teškom mukom uz jake argumente udruženje je prihvaćeno na općinski budžet za finansiranje njegovog rada kao boračke organizacije. Pošto su zadovoljeni svi osnovni elementi za rad svi članovi udruženja nastavili su izvršavati svoje zadatke postavljene statutom i programskim orijentacijama. Izvršena je saradnja sa NVO referentna grupa Tuzla preko koje su izvršene edukacije mnogih članova udruženja za vođenje udruženja, pravljenje projekata i seminar o javnom zagovaranju. Napravljen je i prvi projekat udruženja pod nazivom «Pomoć i Samopomoć» koji je uspješno realizovan. Kako bi što bolje pomogli veteranima rata sa svih opština, u svakoj opštini TK je registrovano udruženje sa istim programskim orijentacijama i statutom rada. Upućeno je na desetine zahtjeva općini, kantonu i federaciji da se isprave nepravde učinjene prema ovoj populaciji, te da se uvedu nove esencijalne liste lijekova, pomjeri granica postavljena o određivanju 23.12.1997 g. Poslije koje niko nije mogao dobiti status RVI sa PTSP – om što je apsurd sa medicinske tačke gledišta. Takođe je upućeno da se PTSP ne tretira kao oboljenje, već kao psihička povreda nastala u ratu. Udruženje i dalje nastavlja sa radom u borbi za svoja prava tako da je registrovano i na saveznom nivou.